

Проповед 294

Църквата

Прочит: 1. Коринтяни 1, 1 - 9

Скъпи братя и сестри,

Замисляли ли сте се какво е Църквата и какви сме ние, християните? Защо Бог ни е събрал заедно? Защо сме такива, каквито сме? Какво означава да си част от Църквата Христова. Апостол Павел се опитва да отговори на тези въпроси в посланията си към коринтяните, въпроси, които вълнуват и нас. А че посланието и думите са актуални, няма никакво съмнение. Град Коринт е бил разположен между Егейско и Адриатическо море, на около 60 км от Атина. По времето на апостол Павел, градът е бил един от най-големите, най-богатите и най-важни градове в Римската империя. Неговите пристанища са били ключови за световната търговия. Славел се е с население от 700 хиляди жители, като само Рим, Александрия и Антиохия са го надминавали в това отношение. Имал е открит театър, който е побирал 20 хиляди души. Там са се провеждали атлетически игри, подобни на Олимпийските. Коринт е бил известен със своята аморалност и пороци. Боговете му са били богове на съблазън и на удоволствие. Виждаме, че този град и тази ситуация не се различават от ситуацията днес в големите градове по света, в това число и нашия град. Как може да оцелее църквата при такава ситуация? *Една история ни разказва следното: Всяка неделя сутрин дяволът тръгва заедно с вярващите на църква. Никой не го забелязва, когато той влиза в молитвения дом. Тогава той се навежда до ухото на една от жените и и прошепва, че новата и рокля и стои великолепно. Жената започва да се оглежда наоколо, за да разбере колко хора са забелязали прекрасния и тоалет и забравя да се помоли. Мислите и се въртят само около роклята. След като е успял веднъж, дяволът продължава, приближава се към един счетоводител и го кара да си мисли че е пропуснал нещо във вчерашните си сметки. Финансистът започва да се върти неспокойно на стола, с което разсейва още двама човека. На една възрастна жена дяволът нашепва, че от прозореца духа, и тя започва да поглежда към него. След малко тя решава, че е по-добре да седне на друго място, с което отнема вниманието на около десетина човека, когато ги вдига от местата им, проправяйки си път. Има обаче и такива, които дяволът не успява да разсее по никакъв начин, те са се съсредоточили в истините на Божието слово, за което са отворили сърцата си. Когато богослужението завърши, дяволът стои до вратата и с голям яд и злоба поглежда към тези, които са слушали словото и са нахранили душите си, Божието слово е проникнало в сърцата им и това е явно от сиянието по лицата им. Той се радва обаче на разсеяните и недоволни физиономии на някои от посетителите. Те смятат, че са загубили времето си и се питат дали си струва отново да дойдат тук. За такива хора дяволът лидува и иска да продължи да работи по същия начи, за да откъсне повече хора, вървящи по пътя на спасението.* Една интересна история, която ни води към темата днес – Какво е църквата? Защо се събираме тук? Кои сме ние? Живеем ли живота си като истински християни или този свят и конкретно големият град, в който живеем, със своите изкушения и съблазни успява да откъсне вниманието ни от пътя, по който сме поели и от Този, Когото следваме. От стиховете на 1 глава от първото послание на апостол Павел към коринтяните ние можем да почерпим мъдрост и да се опитаем да разберем кои сме ние и за какво ни е призовал Бог.

1. Призовани. Първото, с което апостолът започва, са три знаменателни, спиращи дъха стиха: **“Павел, с Божията воля призван да бъде апостол на Исус Христос, и брат Состен, до Божията църква, която е в Коринт, до осветените в Христос Исус, призвани да бъдат светии, заедно с всички, които призовават на всяко място името на Исус Христос, нашия Господ, Който е и техен, и наш”** В тези три стиха думата призван се повтаря цели три пъти: Този, който е призван, до тези, които са призвани, за да призовават името на Исус Христос. По внимателно вглеждане в текста показва, че тук Павел ни напомня важноста на това да бъдеш призван. Когато апостол Павел мисли за Църквата като цяло и за църквата в Коринт в частност, си припомня как е била създадена общността в Коринт. Мислейки за това, той осъзнава, че всичко започва от Бога и се дължи на Бога, осъзнава, че неговото собствено призоваване по пътя към Дамаск е продукт на Божията милост, осъзнава, че без призоваването от Бога на всеки един от християните, църква в Коринт не би съществувала. Ако Бог не беше започнал всичко, ако Бог не беше призовал апостол Павел, ако Бог не беше призовал хората от Коринт поотделно към вярата, тогава нищо не би се получило. Павел иска да е пределно ясен – Бог е инициаторът на всичко. Не са наши заслугите, не е в нас причината, Бог е Този, Който държи инициативата и ни търси. Бог никога не се отказва от нас – Той ни търси докрай, Той е Този, Който иска да се спасим, Той е Този, Който дава сила на ежедневието ни, Той ни води по пътя на вярата. Бог е всичко. Исус Христос казва: “Аз съм Алфа и Омега” Бог е първият и последният, началото и края, надеждата на света. Бог стои в началото, Бог ни призовава и затова сме тук. Това стои в началото на писмото на апостол Павел към коринтяните – Бог ни вика да Го следваме. Павел обаче не спира дотук – той продължава, казвайки – щом Бог ни призовава, то логичното следствие от това, че сме призвани, е ние да започнем да призоваваме. Осъзнавайки Кой е Бог и какво е направил за нас, осъзнавайки че Бог ни е спасил и ни дава шанс да живеем вечно, осъзнавайки, че Исус Христос се е пожертвал на Голгота, за да имаме вечен живот, не можем да не започнем да призоваваме Бога. За Павел е важно да напомни на хората, че заслугата да са спасени не е на Павел или на самите хора, а на Исус Христос. Същевременно Павел напомня, че Църквата е една по целия свят, че има не един и двама, а много хора, които призовават Бога по целия свят. Църква (гр. еклезия) означава събрание на призваните. Всички, които Бог е призовал и те са отговорили на призива му, стават Негов народ, Негова Църква. За тези хора, които са откликнали на Божия призив Бог е запазил особени привилегии и особена позиция. Те стават членове на Църквата, стават част от Божия народ. Павел нарича тези хора “осветени в Христос”. Свят означава отделен. Така осветени в Христос може да означава две неща: хора, които Бог отделя за Себе Си, и още хора, които са осветени от светлината, която Христос е донесъл в този свят. Тези хора не стават членове на местната църква, а на Божията Църква, тази, която е една в целия свят. Тези хора са наречени светии. Ние сме светии. Интересна дума и квалификация. Ако мислим за класическото значение на светия, което е човек, който е за пример за другите или дори почти не грешащ, и погледнем живота си, много скоро ще разберем, че трудно бихме се вписали в това определение и ако някои биха се вписали, не всичко и могат. Павел нарича всички светии. Това определение означава от една страна хора, които общуват със Святия Бог, и от друга страна хора, които се стремят да се уподобяват на Бога, да се оприличават на Него. Това е Божият народ, това са хората, които Бог е призовал, хората, които се наричат Негова Църква, хора, които призовават Бога на всяко място по този свят, хора, които искат се уподобяват на Бога и да Го следват там, където ги води. Това е Църквата, ние сме Църквата. Интересна е бележката, която намираме в началото на посланието, където Состен е посочен като съавтор на посланието. Кой е този Состен? Очевидно е познат на църквата в Коринт. Единственият Состен, който е познат в Коринт е началникът на синагогата, заменил Крисп, който е началник на синагогата преди него и се обръща към Господа след проповедта на Павел (ДА 18, 8 и 17). Ето една добра илюстрация на това какво означава призивът на Бога. Бог призовава Крисп и той се обръща към Исус Христос. Хората поставят Состен за ръководител на синагогата и той не само се обръща към Господа, а става и близък съратник на Павел. Когато Бог призовава, тогава се случват чудеса – такова чудо е Павел, такова чудо е Состен, такова чудо сме и всички ние.

2. Благодат и мир. За хората от Божията Църква Павел е запазил още едно благословение: **“Благодат и мир да бъде на вас от Бога, нашия Отец, и от Господ Исус Христос.”** Трябва да сме наясно какво точно пожелава апостолът тук. Той пожелава благодат и мир да бъде на всички, които са част от църквата в Коринт. Който е чел Павловите послания знае, че това е поздрав, който апостолът използва много често. Той пожелава две неща – благодат и мир. Благодатта е незаслужената милост, която Господ проявява към нас, хората. Благодатта е любовта, която Бог проявява на кръста на Голгота към нас, грешниците. Тази милост, тази любов, казва апостол Павел, да бъде на вас, хората, които сте призвани да следват Бога, хората, които призовават Бога. Никога не забравяйте, че сте спасени по благодат, никога не забравяйте, че Бог ви е спасил в Исус Христос и тази благодат да бъде над църквата ви за да се спасяват нови хора. Второто, което апостолът пожелава, е “мир”. Това е особен мир, не мир и спокойствие отвън, с врагове и съседи, а вътрешен мир, Божий мир, мир на сърцето, мир с Бога, мир, който носи спокойствие на душата. Това са и двете най-важни неща за Христовата Църква и за всеки един отделен християнин – те са важни и за всички нас, нека да не ги забравяме. Божият мир и Божията благодат да бъдат с всички нас и с църквата ни.

3. Благодарност към Бога. След като отделя внимание на призива и Божията благодат и мир, Павел обръща внимание на дарове, които Бог е излял в Църквата си. Често ние като християни гледаме скептично на църквите и обществата, които посещаваме и в които служим. Много по-често търсим недостатъците и слабостите, много по-често критикуваме и мърморим, оплакваме се. Това е голям проблем, защото така ние пречим на Божието действие. Това, което е необходимо, е да променим отношението си. Църквата в Коринт беше църква с много проблеми, което ясно личи в останалата част от посланието. Въпреки това, обаче, в тези първи стихове, Павел говори с благодарност за църквата. Първо се опитва да види положителното, след което говори за слабостите и недостатъците, с които църквата в Коринт трябва да се бори. Тези стихове ни учат да бъдем благодарни за всички онези неща, които Бог ни е подарил и с които ни “обогатява”: **“Винаги благодаря на моя Бог заради вас за Божията благодат, която ви е била дадена в Христос Исус, че се обогатихте чрез Него във всичко”**. Павел благодари за тази разкъсвана от проблеми църква, благодари за това, че Бог е обдарил тази църква със Своята благодат. Невероятно е, че Павел пише тези думи за църквата в Коринт. Въпреки всичките си проблеми и трудности, църквата е и ще остане място, на което се проявява Божията благодат, нещо, за което трябва да благодарим, вместо да се оплакваме и да мърморим.

3.1. Сила за благовестие: **“в пълна сила да говорите за Него (по който начин се потвърди свидетелстването за Христос между вас)”**. Първото, за което Павел благодари, е това, че църквата има сила за благовестие. И то „пълна сила да говорите за Него”. Ако църквата не благовества, нещо не е наред. Споделянето на благата вест с хората от този свят е едно от най-важните белези на Църквата. Бог е дал на Църквата Си пълна сила за благовестие. Ние, Църквата Христова, сме обречени да успеем. На нас ни е дадено всичко – благодат и мир, и сила, Бог обещава, че ще ни даде какво да кажем, когато споделяме вестта за спасението. От нас се иска желание да го правим. Нека Бог да ни освободи от всяко притеснение, да ни отвори очите и сърцата да знаем и да разбираме, че имаме силата да успеем, че Бог ни е дал всичко, което ни е необходимо. Идете и благовествайте. Бог иска да успеем, бъдете Му верни, за да се спасяват хора за Божия слава.

3.2. Всяка дарба. Към силата за благовестие Бог прибавя и всяка дарба: **“така че вие не оставате назад в никоя дарба”**. Бог е дал на църквата Си изобилие от дарби. Не само две или три, или пет – а всяка една дарба, според Божието многообразие и милост. Бог ни е дал всичко, което ни е необходимо. Често ние се оплакваме, че сме малко, че не ни достигат хора, че не можем да се справим, че не сме толкова надарени като други. Бог ни казва, че ние, както и църквата в Коринт, имаме всяка дарба. Важно е не да имаш точно определени дарби - на хората им се иска да имат тези дарби, които се виждат - важно е да използваш дарбите, които имаш. Имаме толкова много дарби, но не ги използваме. Бог ни е дал всичко, Бог ни дава всяка дарба, време е да се научим да ги използваме. Погледнете в живота си и вижте колко богато Бог ви е

надарил с всякакви дарби; и ги използвайте не просто за себе си, за ваше обогатяване и добруване, а за Божия слава, за прослава на Божието име и за растеж на делото Му.

3.3. Живот в очакване на Христос: Бог дава на църквата си надежда: **“като чакате явяването на нашия Господ Исус Христос”**. Църквата е призвана да очаква идването на Господ Исус Христос. Ние не просто сме призвани да очакваме Исус Христос, ние имаме надеждата, че Той ще се върне за нас. Очите на християнина не са насочени към живота на тази земя, а към бъдещия, нашата цел не е този живот, а идващият. Затова важен белег на Църквата е че тя живее на тази земя, но с поглед, насочен към небето, очаквайки идването на Нашия Господ и Спасител Исус Христос. Ние живеем, очаквайки Спасителя. Когато знаем това, тогава важните неща в живота ни ще се сведат само до едно: да живеем така, че да сме угодни на Бога. Нека не забравяме – ние живеем, очаквайки Господния ден.

Ако живеем така, ако се стремим да благовестваме и да споделяме вестта за спасение на хората около нас, ако използвам дарбите си за Божия слава и живеем с поглед, насочен към небето, тогава Павел казва: **“Който и докрай ще ви утвърждава, за да бъдете безупречни в деня на нашия Господ Исус Христос.”** Бог ще ни направи безупречни. Ние не сме безупречни, ние често грешим и се проваляме, ние често мислим за себе си а не за Бога, често мислим за своите дела, а не за Божиите. Въпреки това, щом сме били призвани и сме отговорили на призива, Бог няма да се откаже от обещанията Си. Бог ни обещава, че ще ни утвърждава през целия ни живот докрай, до Господния ден, докато Исус Христос се върне за нас. Така че не се плашете и вървете смело през този живот, Бог е обещал своята подкрепа.

4. Бог е верен. Павел завършва пасажа с думите: **“Верен е Бог, чрез Когото сте били призвани в общението на Неговия Син Исус Христос, нашия Господ”**. Бог е верен. Осъзнайте тази истина. Божията вярност е безгранична. Бог е верен. Бог е верен към Църквата Си, Бог е верен към делото Си, Бог е верен на обещанията Си, Бог е верен към всеки един християнин, Бог е верен към нас. Божията вярност се простира през целия ни живот и ще продължи до срещата ни с Него. Ние сме благословени, защото Бог е верен. Той винаги спазва обещанията Си, никога няма да ни изостави. В онзи ден, когато Господ се върне за нас, тогава всичко, което сме мислили и правили, всичко, което сме вършили, нашите мотиви, ще бъдат разкрити. В онзи ден, обаче, ще стане явна и Божията вярност и любов. Павел започва с призива и завърша с призива. Бог ни призовава и ни кани да Го следваме, и иска от нас на всяко място да призоваваме името Му, да сме част от Църквата Му. Бог ще ни води и ще ни дава сила чрез Своята благодат и мир. Ние няма да сме сами, Бог ще бъде с нас и ще ни дава пълна сила за благовестие, ще ни дава всяка дарба и надежда за устояване до идването на нашия Господ Исус Христос. Бог ни обещава своята вярност и подкрепа, и закрила. Нека да бъдем истинска Църква Христова, за Божия слава. Нека Бог да ни дава сили да сме християни, които са подобни на него и Църква, която да е истинска Христова невеста. Големият физик и математик Андре Ампер казва: **“Нека молитвата съпътства своята работа. Когато изследваш явленията в този свят, наблюдавай ги само с едното око, за да може другото да бъде неизменно насочено към вечната светлина. Когато слушаш земните мъдрости, слушай ги само с едното ухо, за да може другото да има готовност винаги да слуша гласа на Небесния съветник. Пиши само с едната ръка, за да можеш с другата да се държиш за Бога, като дете, което се доверява на своя баща. Без тази предпазливост ти неминуемо ще си разбиеш главата в някой камък.”** Нека живеем така. За Божия слава. Амин.